

Arrest

nr. 247 536 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat L. CEUNEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 april 2018.

1.2. Op 9 oktober 2019 en 6 november 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op 31 december 1992 in Khan Younes al Balad. U woonde vanaf uw geboorte tot 2012 in de wijk al Mayada te Khan Younes al Balad. Vervolgens verhuisde u samen met uw gezin naar Saqa'a op het einde van de Bank of Palestina straat. U bent oorspronkelijk een moslim van religie maar u bent ondertussen bekeerd naar het christendom (zie infra). U bent een afstammeling van oorspronkelijke inwoners van de Gazastrook en u bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNRWA. Vanaf uw veertiende begon u na te denken over uw geloof. U verdiepte zich in andere religies en geloofsovertuigingen en als gevolg hiervan stond u steeds kritischer ten aanzien van het islamitisch geloof. Op een gegeven moment besloot u om uw geloof niet langer te praktiseren. Om de schijn hoog te houden participeerde u wel nog aan religieuze feesten zoals de Ramadan. Na het afronden van uw secundair onderwijs kon u universitaire studies aanvangen aan de al-Aqsa universiteit. U studeerde eerst één jaar aan de faculteit “wetenschappen en technologie” waarna u, omwille van problemen diende te veranderen van richting. Vervolgens begon u aan de studie “NGO management” bij de faculteit “wetenschappen en onderwijs”. U heeft uw opleiding niet afgerond daar u besloot om het land te verlaten.

U bent sinds 2009 lid van de studentenbeweging van Fatah. In het kader van uw lidmaatschap nam u deel aan verscheidene activiteiten zoals de herdenking van Abu Ammar (= Yasser Arafat) en van de Naqba. Daarnaast participeerde u aan betogingen en vergaderingen. Als gevolg hiervan werd u in totaal zo'n tien keer gedurende korte periodes - maximaal tien uur - aangehouden, gedetineerd en mishandeld door de autoriteiten in de Gazastrook.

Uw overige problemen begonnen tijdens de oorlog van 2014. Op 31 juli 2014 was u 's nachts getuige van het transport van militair materiaal door uw buurman, die tevens tewerkgesteld was bij Qassam, genaamd J. A.. U bent naar buiten gegaan en heeft uw buurman hierop aangesproken. U vreesde immers dat het Israëlisch leger uw wijk zou bombarderen indien men te weten kwam dat er wapens verborgen waren in de wijk. Hierop werd u met de dood bedreigd en besloot u om terug te keren naar uw huis. Nog geen zeven uur later werd de woning van uw buurman gebombardeerd door het Israëlisch leger. Door de impact van het bombardement raakte ook uw woning beschadigd. Hierbij liep uw moeder verschillende verwondingen op. U ging samen met uw moeder naar het al Nasser ziekenhuis voor verzorging. Daar werd u gecontacteerd door uw vader met de boodschap om niet naar huis terug te keren. Een groep personen was immers langsgeslagen bij uw ouderlijke woning en hadden een huiszoeking uitgevoerd in een poging om u te vinden. Vervolgens bent u gedurende vijf à zes dagen ondergedoken bij een vriend van uw familie, genaamd H. A. M. Q.. Uw vader vernam via via dat u gezocht werd door de veiligheidsdiensten in de Gazastrook daar u een Qassam-lid had tegengewerkt én gebruik maakte van een Orange-simkaart.

Op 11 augustus 2014 verliet u de Gazastrook op illegale wijze met behulp van een smokkelaar. U reisde via een tunnel naar Egypte waar u zo'n tien dagen in Alexandrië verbleef. Vervolgens zette u uw reis verder naar Italië. Gedurende de boottocht van dertien dagen besloot u om uw geloof volledig te laten vallen. U besliste om als atheïst verder door het leven te gaan. In Italië bleef u zo'n tiental dagen om vervolgens door te reizen naar Nederland.

Na uw vertrek uit de Gazastrook vernam u dat u verdacht werd van collaboratie met Israël.

Op 12 september 2014 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse asielinstanties (Eurodac-hit). Uw verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing daar de Nederlandse asielinstanties van oordeel waren dat de (veiligheids-) situatie in de Gazastrook op dat moment niet noopte tot de toekenning van internationale bescherming. Ook een daaropvolgend beroep werd afgesloten met een negatieve beslissing. Tijdens uw verblijf in Nederland kwam u in contact met het christendom. U bezocht op frequente basis de gemeente kerk van Eindhoven.

In december 2017 werd u gedoopt binnen de katholieke streek van het christendom.

*U verliet uiteindelijk ook Nederland en reisde naar België. Op 24 april 2018 diende u in België **een verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

Op 27 september 2018 nam de DVZ in uw hoofde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublinprocedure. Na het verlopen van de termijnen werd België alsnog verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw verzoek.

U vreest in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook bijkomend te worden gevisieerd omwille van uw bekering naar het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw paspoort (kopie), uw verzekeringskaart (kopie), uw Nederlandse verblijfskaart (kopie), twee attesten van de Nederlandse politie betreffende de in bewaringname van uw Palestijnse identiteitsdocumenten (kopieën), een attest van het Ministerie van publieke werken en huisvesting in verband met de schade aan de woning van uw buurman (kopie), drie foto's van de woning van uw buurman (prints), uw doopverklaring (kopie), verschillende e-mails van M. (kopieën) en foto's van uw doop (prints).

Na het persoonlijk onderhoud legde u via uw advocaat nog een printscreen van uw oude facebookprofiel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat betreft uw verklaringen betreffende uw problemen met Hamas naar aanleiding van uw lidmaatschap van, en uw betrokkenheid bij, Fatah dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof gehecht kan worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd aangaande uw betrokkenheid bij Fatah.** Zo stelde u initieel ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties dat u géén actief lid was van Fatah (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 10). In het kader hiervan verklaarde u nooit officieel bij Fatah aangesloten te zijn geweest. Uw betrokkenheid bij de groepering kwam naar eigen zeggen vanuit de wens om een netwerk te creëren waarmee u uw persoonlijke opinies zou kunnen overbrengen naar andere jongeren (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 9 en 10). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u ergens in 2009 lid bent geworden van Fatah, meer bepaald van de studentenvereniging van de groepering (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9 en 10). In het kader van uw lidmaatschap was u naar eigen zeggen betrokken bij de organisatie van betogingen – onder andere ter herdenking van Abu Ammar, de Naqba, etc. (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 10). Uw takenpakket binnen de studentenbeweging was afhankelijk van de activiteit. Volledigheidshalve stelde u dat u sinds 2009 lid was van de studentenvereniging maar u altijd al een sympathisant was van de beweging daar uw voltallige familie aanhangers zijn van Fatah (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9 en 10). Dat u dergelijke afwijkende verklaringen aflegt aangaande uw effectieve lidmaatschap bij (de studentenvereniging van) Fatah ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid hiervan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier in concreto aantoont dat u effectief een lid was van, dan wel betrokken was bij, de studentenvereniging van Fatah.

Het betreft dan ook **een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs** (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 2 – 7). Dit mag verbazen aangezien u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat u vanaf 2009 tot aan uw vertrek actief betrokken was bij de studentenvereniging. U zou in deze periode verscheidene taken op u genomen hebben bij de voorbereiding en de organisatie van evenementen (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 10). Daarnaast blijkt dat u omwille van deze activiteiten verscheidene keren aangehouden werd door de autoriteiten in de Gazastrook (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties stelde u in dit verband dat u meerdere dagvaardingen ontving waarin u gevraagd werd om zich te melden bij de bevoegde veiligheidsdiensten (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 9). Op deze wijze trachtte men naar eigen zeggen te verhinderen dat u zou deelnemen aan de festiviteiten/betogingen/etc. van Fatah (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 9). In totaal zou dit zo'n negen- à tienmaal gebeurd zijn (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 10 – zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 9). Rekening houdend met voorgaande kan er logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u effectief actief was binnen Fatah, én u omwille hiervan meermaals in contact kwam met de autoriteiten in de Gazastrook, dit zou kunnen staven met de nodige bewijsstukken. U laat echter na om dit te doen. Dat u politiek actief was binnen Fatah, en dat u omwille van uw politieke activiteiten méérmaals werd aangehouden door de autoriteiten in de Gazastrook, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien het zou vaststaan dat u effectief aangesloten was bij de studentenbeweging van Fatah gedurende uw studies – quod non –, uw politieke activiteiten niet van dien aard waren dat zij 'an sich' volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit uw verklaringen dat, hoewel u meermaals aangehouden werd, uw detenties steeds van korte duur waren, i.c. telkens korte periodes van ettelijke uren. Nadien kon u stevast zonder enige voorwaarden vrijkomen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 8 en 9). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties stelde u dat deze aanhoudingen, die meestal plaatsvonden in de aanloop naar grote feestdagen van Fatah, kaderden binnen een tactiek van Hamas om op deze wijze te verhinderen dat u zou participeren aan de festiviteiten van Fatah (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 9 en 10). Dit volstaat niet om te besluiten tot een persoonlijke en systematische vervolging. Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de staatsgreep van Hamas in 2006 op regelmatige wijze werd opgepakt en gedetineerd doch pas in 2014 de Gazastrook heeft verlaten. Voorafgaand aan uw vertrek ondernam u bovendien ook geen eerdere pogingen de Gazastrook te verlaten en zo aan de problemen, die u met Hamas stelde te kennen, te ontkomen. Hieruit mag duidelijk blijken dat deze problemen geenszins de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Gaza. Dit doet eens te meer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van deze feiten daar uzelf deze klaarblijkelijk onvoldoende zwaarwichtig achtte om een vertrek uit de Gazastrook te rechtvaardigen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw problemen met uw buurman J. A. gedurende de oorlog van 2014 dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal op een aantal punten afwijken van de verklaringen die u aflegde ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Zo stelde u ten aanzien van Nederlandse asielinstanties dat het incident met uw buurman plaatsvond op klaarlichte dag (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015). In dit verband verklaarde u uitdrukkelijk dat u om negen uur 's ochtends getuige was van een wapentransport – wat u naar eigen zeggen enorm verbaasde – waarop u uw buurman zou aangesproken hebben (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 8). Uw buurman dreigde er echter mee u in uw benen te schieten indien u hem niet met rust liet waarna u besloot om terug te keren naar uw woning. Diezelfde dag, rond vijf à zes uur in de namiddag, werd de woning van uw buurman gebombardeerd door het Israëlische leger (zie rapport nader gehoor dd. 08.01.2015, p. 8). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat het incident na middernacht plaatsvond, i.c. rond twee uur 's nachts (zie CGVS dd. 6.11.2019, p. 11). U verduidelikte dat u omwille van de oorlog weinig sliep waardoor u een toevallige getuige was van het wapentransport. Uit schrik dat uw woning eveneens gebombardeerd zou worden indien het Israëlisch leger zou vernemen dat er zich wapens bevonden in de woning van uw buurman besloot u om uw buurman hierover aan te spreken. Uw buurman dreigde er echter mee om u te vermoorden indien u niet onmiddellijk terugkeerde naar uw woning (zie CGVS dd. 6.11.2019, p. 9). Zo'n zeven uur later, in casu rond negen uur 's ochtends, werd de woning van uw buurman gebombardeerd. Het mag verbazen dat u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat het wapentransport midden in de nacht plaatsvond terwijl u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties uitdrukkelijk stelde dat het incident met uw buurman op klaarlichte dag plaatsvond én u ook niet in staat bleek éénduidige verklaringen af te leggen aangaande het concrete dreigement, i.c. in de benen schieten dan wel vermoorden, dat door uw buurman werd geuit noch de vernieling van zijn woning correct in de tijd te situeren, i.c. in de late namiddag versus in de

ochtend. Deze bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Er kan immers van u verwacht worden dat u op een duidelijke en éénsluidende manier de feiten die u zelf meemaakte zou kunnen weergeven. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de door u meegemaakte gebeurtenissen.

Voorts is het geenszins duidelijk op basis van wat u tot de conclusie kwam dat uw buurman wapens aan het vervoeren was. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf nooit wapens heeft gezien (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 11). In dit verband stelde u nadrukkelijk dat u enkel ettelijke dozen heeft gezien (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 11). U gevraagd hoe u bijgevolg tot de conclusie kwam dat men wapens aan het transporteren was stelde u het volgende: “want ja, de wagen die de dozen heeft vervoerd was speciaal voor het vervoeren van wapens” (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 11). U paste vervolgens uw verklaringen aan en stelde dat niet de wagen maar de dozen speciaal voor wapens bedoeld waren. U voegde hier nog aan toe dat dit ook de enige logische verklaring was voor het gegeven dat men ‘s nachts dozen aan het vervoeren was (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 11). Dat uw buurman effectief wapens aan het verplaatsen was, betreft dan ook een louter vermoeden van uw kant. Rekening houdende met voorgaande is het immers geenszins duidelijk op basis van wat u tot de conclusie kwam dat het effectief om een wapentransport ging. In de marge dient eveneens te worden opgemerkt dat u, nadat u getuige was van het wapentransport en de daaropvolgende woordenwisseling met uw buurman, gewoon terugkeerde naar uw woning (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 12). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou uw buurman effectief wapens hebben opgeslagen in zijn woning. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bevreesd was dat uw huis eveneens gebombardeerd zou worden door Israël omwille van de aanwezigheid van de wapens in de woning van uw buurman (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 9). Zo stelde u dat de Israëlische luchtmacht reeds gewaarschuwd had dat, indien mensen wapens zouden verplaatsen en opslaan bij hen thuis, deze woningen eveneens gebombardeerd zouden worden (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u nèt omwille hiervan uw buurman heeft geconfronteerd, daar u uw gezin niet in gevaar wenste te brengen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 9 en 11). Indien u effectief bevreesd was om eveneens het slachtoffer te worden van Israëlische vergeldingsacties mag het verbazen dat u zichzelf en uw gezin bijgevolg niet onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht doch gewoon in uw eigen woning bleef. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees en holt dan ook de waarachtigheid van uw relaas verder uit.

Vervolgens heeft u geenszins aangetoond dat de woning van uw buurman op 2 augustus 2014 werd gebombardeerd door het Israëlisch leger ten gevolge van de aanwezigheid van wapens in zijn woning. Zoals hierboven reeds werd aangehaald legde u eerst en vooral afwijkende verklaringen af betreffende het moment van het bombardement wat reeds vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelde u dat het bombardement plaatsvond in de ochtend. Dit strookt evenwel niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waar u het bombardement in de vooravond - ergens tussen vijf à zes uur (zie supra) - situeerde. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een attest van het Ministerie van Openbare Werkzaamheden en Huisvesting in de Gazastrook neer betreffende de vernieling van uw buurman zijn woning (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). In dit document wordt geattesteerd dat J. A. H. A. zijn woning beschadigd werd gedurende ‘Operation Protective Edge’ in 2014. U gevraagd op welke wijze u aan dit attest bent geraakt, temeer daar het duidelijk een persoonlijk document betreft op naam van uw buur, stelde u dat uw vriend S. a. M. dit voor u kon verkrijgen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Op welke wijze uw vriend dit kon bekomen wist u echter niet. Het kan echter geenszins overtuigen dat het Ministerie van Openbare Werken een dergelijk attest zomaar zou afleveren aan een derde, niet betrokken, partij. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling stelde u dat uw vriend mogelijks mensen kent in het departement en op die manier aan het document is geraakt. Dit is echter pure speculatie van uw kant (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). U verklaarde immers dat u uw vriend nooit gevraagd heeft op welke wijze hij dit attest kon bekomen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Het gegeven dat u niet kan verklaren op welke wijze uw vriend dit document bekomen heeft doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan immers verondersteld worden dat uw vriend geen poging zou ondernomen hebben het document te bemachtigen indien u hem hier niet naar zou gevraagd hebben. Bijgevolg mag verwacht worden dat u met reden precies dié vriend om hulp zou hebben gevraagd én dan ook duidelijk zou kunnen aangeven waarom u ervan uitging dat hij het document wel zou kunnen bemachtigen alsook hoe hij er dan uiteindelijk in geslaagd is het effectief in handen te krijgen. Uw vage verklaringen en onvermogen duidelijkheid te scheppen doen dan ook ernstige twijfels rijzen betreffende de authenticiteit van het attest. Kan hier nog aan toegevoegd worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas.

Zulks is in casu geenszins het geval. Bovendien betreft het door u neergelegde attest een loutere kopie waar, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het betreffende document dateert van 3 april 2015, acht maanden na uw vertrek uit Gaza. Dit wijst er eens te meer op dat dit document op uw uitdrukkelijke vraag werd verkregen waardoor wel degelijk kan verondersteld worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven op welke manier uw contactpersoon dit kon verkrijgen. Bijkomend mag het ten andere verbazen dat u dit document nu pas, vijf jaar na uw komst naar Europa, kan voorleggen. In dit verband stelde u het document pas recentelijk in uw bezit heeft gekregen via een vriend (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Waarom uw vriend u dit document dan niet eerder kon bezorgen. Gezien u ook reeds eerder de asiel- en beroepsprocedure in Nederland doorliep kan verondersteld worden dat u nochtans op de hoogte bent van het belang van stavingsstukken. Wat betreft de verschillende foto's van een vernietigde woning dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit evenmin volstaat om voorgaande appreciatie om te vormen. Op basis van deze foto's is het immers onmogelijk om te achterhalen wiens woning het betreft, waar de desbetreffende woning gelokaliseerd is, wanneer de woning vernietigd werd dan wel wie verantwoordelijk was voor de vernietiging van de woning. Dat het uw buurman zijn woning betreft die door een Israëlsch bombardement werd vernield en dit een aantal nadat uw buurman wapens in zijn woning verborg, is bijgevolg geenszins aangetoond.

Vervolgens is het evenmin duidelijk omwille van welke reden(-en) de veiligheidsdiensten, dan wel de al-Qassam brigade (i.c. de militaire vleugel van Hamas), u zouden viseren als gevolg van de gebeurtenissen op 2 augustus 2014. Uit uw verklaringen blijkt dat men op 2 augustus 2014, na het bombardement, naar u kwam zoeken bij uw thuis. U bevond zich op dat moment echter in het ziekenhuis samen met uw moeder (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 9, 12 en 13). Tijdens de huiszoeking zou men echter niet meegedeeld hebben waarom ze u zochten (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 13). U gevraagd omwille van welke reden u bijgevolg tot de conclusie kwam dat de woordenwisseling met uw buurman aan de basis lag van deze huiszoeking – u had immers in het verleden naar eigen zeggen ook problemen gekend met de autoriteiten naar aanleiding van uw politieke activiteiten – stelde u dat dit het laatste incident was dat u had meegemaakt (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 13). U geconfronteerd met uw verklaringen aangaande uw eerdere problemen stelde u dat jullie vermoedens hieromtrent later bevestigd werden. Zo zou uw vader via via vernomen hebben dat men u beschuldigde van het tegenwerken van een lid van al-Qassam alsook dat u gebruik zou maken van een 'Orange-simkaart', wat verboden is in de Gazastrook. U gevraagd hoe uw vader dit vernam stelde u dat uw vader wat heeft rondgevraagd in zijn omgeving (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 13). U kon echter niet verduidelijken bij wie uw vader geïnformeerd heeft noch op welke wijze deze personen deze informatie bekomen zouden hebben (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 13). Uw onwetendheid doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u beter op de hoogte zou zijn een dergelijk belangrijk aspect in uw relaas.

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat **de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, nadat u onderdook bij uw vriend a. M. Q., schijnbaar géén moeite hebben gedaan om u alsnog te vinden.** Uit uw verklaringen blijkt dat men, met uitzondering van een éénmalige huiszoeking op 2 augustus 2014, geen verdere inspanningen heeft geleverd om u te vinden (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 14). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van Hamas, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, om u (alsnog) te vinden. Dat men slechts éénmaal naar u kwam zoeken, én dit enkel op uw officieel adres, is geenszins logisch. Indien men er werkelijk van overtuigd was dat u collaboreerde met Israël is het volstrekt onaannemelijk dat men slechts éénmaal naar u zou zijn komen zoeken (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 14). Ook dit komt uw waarachtigheid geenszins ten goede.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, dient dan ook te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u vanuit een vrees voor Hamas, dit omwille van het tegenwerken van een lid van Al-Qassam én op verdenking van collaboratie met Israël, de Gazastrook diende te verlaten en er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de Nederlandse asielinstanties eveneens van oordeel waren dat de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waren (zie Nederlands asielfdossier in blauwe map).

U haalde voorts nog een vrees voor vervolging aan omwille van uw bekering tot het christendom.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen daadwerkelijk, minstens oprecht, tot het christendom te zijn bekeerd.

Vooreerst kunnen uw verklaringen betreffende uw ware afkeer van de islam en effectieve afvalligheid niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich reeds op jonge leeftijd vragen stelde bij de islam en niet overtuigd was van deze religie. Toen al startte u uw zoektocht, begon u boeken te lezen over andere religies en culturen en zocht u informatie hierover op het internet, zo stelde u. U benadrukte hierbij dat u heel veel boeken heeft gelezen en veel websites volgde (zie CGVS 9/10/2019 p. 11 en CGVS 6/11/2019 p. 14 en 15). Door de kennis die u vergaarde, besloot u, die reeds voor uw vertrek uit de Gazastrook als niet-praktiserende moslim door het leven ging, na uw vlucht uiteindelijk volledig van uw geloof af te stappen (zie CGVS 9/10/2019 p. 11 ev en CGVS 6/11/2019 p. 14 ev). Rekening houdende met uw verklaringen dat u mede door de informatie die u via boeken, fora, websites verzamelde, besliste de islam volledig de rug toe te keren, is het wel heel opmerkelijk dat u slechts één website opgeeft - Al hewara al mutameden - en voor het overige geen enkel boek kan noemen dat u zou gelezen hebben (zie CGVS 9/10/2019 p. 11 en CGVS 6/11/2019 p. 14). Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u ook niet kan preciseren hoe u op de voor u interessante websites terecht kwam. Uw verklaringen hierover blijven uiterst vaag. U gevraagd hoe u bij de vele websites die u volgde terecht kwam, repliceerde u dat u deze via Google vond. U nogmaals uitdrukkelijk gevraagd hoe u de websites die u volgde vond, beperkte u zich tot de opmerking dat u 'de waarheid' en 'iets wat bij u paste' zocht. U heeft het voorts ook over iemand die u volgde op het internet – u noemt hem zelfs uw 'lievelingspersoon' – maar van deze persoon blijkt u dan weer de naam niet te weten (zie CGVS 6/11/2019 p. 14). Dat u zich als jongere vragen stelde bij bepaalde zaken, zoals ondermeer uw religie, en interesse had in andere visies en standpunten kan zeker worden aangenomen. Uw onvermogen op een duidelijke en overtuigende manier aan te geven welke boeken, sites en invloedrijke personen er mede toe geleid hebben dat u uw geloof volledig de rug toekeerde, maakt dat toch serieuze vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde afvalligheid.

De ongeloofwaardigheid van uw beweerde totale afkeer van de islam blijkt voorts ook uit volgende opmerkelijke uitspraak. Ondanks uw bewering dat u al rond uw 14 jaar niet meer achter de islam stond, minstens heel kritisch stond tegenover deze godsdienst, u ook kritische commentaren postte hierover én sinds toen ook de islam niet langer praktiseerde (zie CGVS 9/10/2019 p. 11 ev), verklaarde u meermaals dat 'het een heel moeilijke beslissing was om afstand te nemen van uw geloof en alles waar u als kind mee was opgegroeid' (zie CGVS 9/10/2019 p. 12 en 13). Gezien uw verklaringen dat u al rond uw 14 jaar – dit moet dus rond 2006 geweest zijn - besepte dat het islamitisch geloof niet bij u paste en hiervan in de daaropvolgende 8 jaar, tot aan uw vertrek uit Gaza in 2014, almaar meer van overtuigd raakte, is het toch wel heel bevreemdend dat u, op het moment dat u dan uiteindelijk zou besloten hebben u volledig en definitief van de islam af te keren, dit 'een heel moeilijke beslissing' vond. Het strookt immers niet dat u er enerzijds van overtuigd was, en dit jarenlang, dat de islam niet bij u past en niet uw religie is maar het dan anderzijds heel moeilijk vond om af te stappen van deze religie. U merkte nog op, dit in een poging te verduidelijken waarom het zo moeilijk voor u was, 'dat u alles waarmee u was opgegroeid en alle ideeën die u als kind had meegekregen, aan de kant moest zetten en er niet meer in geloven' (zie CGVS 9/10/2019 p. 12 en 13 en CGVS 6/11/2019 p. 16). Gezien u beweerde dat u toen al jarenlang, en dit sinds uw 14 jaar, de islam niet meer volgde, zelfs tegen deze religie was en het geen goed geloof vond én dit geloof ook niet meer praktiseerde, en dit omdat u zich niet kon vinden in de islamitische gedragsregels en opvattingen, is uw uitspraak des te opmerkelijker.

U zou vervolgens gedurende 1 à 2 jaar 'zonder geloof' geweest zijn (zie CGVS 9/10/2019 p. 13 en CGVS 6/11/2019 p. 16). Ook dit voelde echter niet goed, u miste iets, voelde zich rusteloos en depressief. Uiteindelijk zou u, in uw zoektocht om dit gemis op te vullen, bij het christendom zijn terechtgekomen en werd u in 2017 gedoopt.

Echter, gezien uw afkeer en effectieve afvalligheid reeds ten zeerste kunnen betwist worden, kunnen logischerwijs ook de nodige vragen worden gesteld bij uw beweerde oprechte bekering tot het christendom. Zulks blijkt voor ook duidelijk uit volgende.

U stelt dat u in de periode dat u 'zonder geloof' was een gemis voelde en, in uw zoektocht dit gemis op te vullen, bij het christendom terecht kwam. Uw verklaringen over uw periode 'zonder geloof' zijn allereerst ook niet éénduidig. Zo stelde u de ene keer dat u gedurende een jaar ongeveer helemaal atheïst, ongelovig was (zie CGVS 9/10/2019 p. 13). U gevraagd te vertellen over die periode als atheïst, wees erop u dat u geen atheïst in de letterlijke zin was. U had niets tegen God en geloofde immers wel in God (zie CGVS 9/10/2019 p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wierp u dan echter opnieuw op dat u, in de periode nadat u de islam had verlaten, gedurende 1 à 2 jaar zonder geloof bleef en niet meer geloofde (zie CGVS 6/11/2019 p. 16). Er mag nochtans verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u nu wel of niet nog geloofde in God.

U verbindt uw bekering tot het christendom immers uitdrukkelijk aan uw totale ongelovigheid en de zoektocht die u aanvatte om het gemis, dat u voelde tengevolge uw ongelovigheid, op te vullen. Kan hier voorts nog worden opgemerkt dat u vreemd genoeg, wanneer u werd gevraagd of u zich in de periode dat u 'ongelovig' was, informeerde omtrent het atheïsme, repliceerde "Ik ben nog altijd aan het zoeken" (zie CGVS 9/10/2019 p. 13). Dat u zelf aangeeft in oktober 2019 'nog altijd zoekende te zijn', doet eens te meer de waarachtigheid van uw beweringen dat u in augustus 2014 definitief afstapte van de islam, vervolgens 1 à 2 jaar 'zonder geloof' was maar omwille van een gemis 'op zoek ging', zo bij het christendom terecht kwam, beseft dat dit voor u het juiste geloof is én uiteindelijk in 2017 besloot voluit voor deze nieuwe religie te gaan en, vanuit een oprechte overtuiging, u te laten dopen, duidelijk wankelen.

Dat u zich effectief heeft laten dopen wordt op zich niet betwist (zie infra), echter, dat u vanuit een oprechte en weldoordachte keuze zou besloten hebben u te bekeren tot het christendom, kan niet overtuigen.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen éénsluitende verklaringen kon afleggen over de wijze waarop u in contact zou zijn gekomen met het christelijke geloof. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u met het Nederlands gezin, waarbij u verbleef toen u in Nederland woonde, naar de kerk ging (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 13). Daarnaast zou u zelf ook opzoekingswerk hebben verricht en u hebben ingelezen in het geloof. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u zich depressief voelde nadat uw verzoek om internationale bescherming werd geweigerd in Nederland. Een vriend zou u toen hebben aangeraden met hem mee te gaan naar de kerk (zie CGVS 6/11/2019 p. 16). Echter, vervolgens verklaarde u, toen u werd gevraagd hoe u er toe kwam naar een kerk te gaan, dat u zich depressief voelde toen u een weigeringsbeslissing kreeg in Nederland. U zat in de problemen en kon geen oplossing vinden. U voegde er nog aan dat toe dat u zich eenzaam voelde en alleen was (zie CGVS 6/11/2019 p. 17). U nogmaals gevraagd hoe u dan in een kerk terecht kwam, dit gezien er dit keer noch van een vriend of uw gastgezin, onder wiens invloed u een eerste keer een kerk zou bezocht hebben, sprake was, haalde u aan 'iedereen of veel van de mensen die naar Europa komen uit nieuwsgierigheid wel eens een kerk bezoeken' (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 17). Niet alleen bleek u niet in staat duidelijk aan te geven hoe u er een eerste keer toe kwam een kerk te bezoeken, het mag duidelijk zijn dat uit uw laatste verklaring niet blijkt dat u vanuit een diepe en oprechte interesse in het christendom besloot tot een kerkbezoek. Vervolgens werd gepolst waarom u voor het christendom, en bijvoorbeeld niet een andere religie, koos. In dit verband verklaarde u dat het christendom in tegenstelling tot andere religies laagdrempelig is. U voegde hieraan toe dat men in het christendom niet zoveel beperkingen en voorwaarden opgelegd krijgt als in andere religies (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 17). Dit getuigt van bijzonder weinig reflectie. Van iemand die, zoals u, beweert sinds uw 14 jaar veel te hebben gelezen over verschillende religies, kan toch verwacht worden dat u meer doordachte en overtuigende argumenten weet aan te brengen die u hebben overtuigd in uw keuze voor het christendom. Uw, naar eigen zeggen, doelbewuste keuze voor het christendom kan verder ten zeerste worden betwist gezien volgende vaststellingen. Zo haalde u aan dat kritisch stond ten opzichte van de islam omdat in deze religie veel dingen verboden zijn en gedrag wordt voorgeschreven. Verder merkte u op dat binnen de islam heel veel zaken niet overtuigend zijn – u verwees hierbij expliciet naar de concepten 'hemel' en 'hel' – en u stelde uitdrukkelijk niet te geloven in 'de hel en dat je zal gefolterd worden' (zie CGVS 9/10/2019 p. 11 en 13). Rekening houdende met uw bedenkingen bij en kritiek op de islam kan niet begrepen worden dat u dan nèt zou gekozen hebben voor het christendom, laat staan dat u hiertoe vanuit een oprechte overtuiging zou gekozen hebben. Immers, ook binnen het christendom worden wel degelijk gedragsregels en verboden opgelegd, i.c. de (nietvrijblijvende) Tien Geboden – , zijn 'hemel' en 'hel' twee veel voorkomende begrippen en wordt er eveneens met 'een afstraffing in de hel' bedreigd indien men de christelijke geboden en leefregels niet respecteert. Het wordt nog opmerkelijker wanneer u stelt dat binnen uw geloof – gezien u zich als christen beschouwt moet er worden vanuit gegaan dat u hiermee 'het christendom' bedoelt – 'de hel' niet bestaat. Dat een, zoals u pretendeert, oprecht tot het christendom bekeerde moslim dergelijke uitspraak doet, is niet ernstig. U haalde verder aan dat u de Bijbel heeft gelezen en deze overtuigend en oprecht vond en benadrukte dat in de Bijbel niet staat vermeld dat je iemand kwaad moet doen (zie CGVS 9/10/2019 p. 13). Ook deze opmerkingen mogen ten zeerste verbazen, temeer daar ook de Bijbel veel gruwelijkheden bloederige taferelen bevat. Bovendien uit tekstanalyse blijkt dat de Bijbel veel gewelddadiger is dan de Koran (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u, die zich precies omwille van uw afkeer voor het geweld dat binnen de islam aan bod komt, de gedragsregels die worden opgelegd en het bestraffingssysteem dat wordt gebruikt, besloot de islam de rug toe te keren, dan net zou kiezen voor een nieuwe religie die grotendeels diezelfde principes volgt en aanhangt én hierbij stelt dat u bij deze religie rust vindt alsook meent dat deze overtuigend en rechtvaardig is, is allesbehalve logisch. Bovenstaande bevestigt eens te meer dat, indien uw verklaringen over uw afkeer voor en kritische houding ten opzicht van de islam de waarheid bevatten, van een weldoordachte en overtuigende bekering tot het christendom geen sprake kan zijn.

De geloofwaardigheid, minstens oprechtheid, van uw bekering tot het christendom wordt voorts verder onderuit gehaald door volgende vaststelling. Zo is het wel heel opmerkelijk dat u niet in staat bleek éénsluitende verklaringen af te leggen betreffende de specifieke strekking binnen het christendom waartoe u zou zijn bekeerd. Initieel kon u niet verduidelijken tot welke strekking van het christendom u zich bekeerde (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 4 en 13). U hiernaar gevraagd stelde u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud steevast niet te behoren tot een bepaalde strekking. Zo verklaarde u meermaals dat u niet geïnteresseerd was in het verschil tussen de verschillende strekkingen binnen het christelijke geloof. In dit verband stelde u het volgende: “Uiteindelijk is het maar één religie. Het verschil is niet zo groot. De mensen zelf hebben het verschil gemaakt. Ik was niet zo geïnteresseerd en bezig met geschiedenis. Ik was meer geïnteresseerd om rust te vinden” (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 14). Naar eigen zeggen is ‘het aanbidden’ voor u het belangrijkste aspect van uw geloof. De voordelen van de ene strekking ten aanzien van de andere strekking interesseerden u niet (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 14). Van iemand die, zoals u, beweert rusteloos en depressief te zijn geweest en ‘een gemis’ te hebben gevoeld toen u zonder religie door het leven ging en een jarenlange kritische zoektocht te hebben gevoerd op ondermeer religieus vlak betreft dit toch wel een heel opmerkelijke uitspraak. Er kan immers verondersteld worden dat u, in uw zoektocht naar een manier om rust te vinden en ‘het gemis’ dat u voelde op te vullen daarentegen nét wel interesse zou hebben en u zou verdiepen in de verschillende strekkingen om op die manier te ontdekken wat het nauwst aansloot bij uw gevoelens en behoeften. Bovendien houdt uw bewering dat u een ‘gemis’ voelde en op zoek moest naar een invulling hiervoor geen steek indien het zo is dat er voor u geen verschil bestaat en ‘het aanbidden’ voor u het belangrijkste is. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, was u aangaande uw ‘ongelovige periode’ niet éénduidig, maar u liet wel uitschijnen dat u ook toen wel in God geloofde (zie supra). Als het dus zo zou zijn dat ‘aanbidden’ voor u het belangrijkste was, kan niet worden ingezien waarom u dan een ‘gemis’ zou hebben gehad en alsnog naar een invulling moest zoeken die u dan bij het christendom zou gebracht hebben. Dit terzijde, ter vergoelijking voor uw onwetendheid en desinteresse in de verschillende stromingen binnen het christendom, vervolgde u dat u in Nederland aangesloten was bij de gemengde kerk. Binnen de gemengde kerk werd er geen onderscheid gemaakt tussen de specifieke strekkingen en was iedereen welkom (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 13). Heel opmerkelijk is dan wel dat u, na herhaaldelijk aandringen, in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud plots beweert dat u zich wel degelijk tot een specifieke strekking van het christendom bekeerde, i.c. het katholicisme (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 4, 13 en 14 – zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 5 en 17). Het komt weinig overtuigend over dat u initieel uitdrukkelijk stelde niet te zijn bekeerd tot een bepaalde strekking, daar dit u niet interesseerde, om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te stellen dat u zich bekeerde tot het katholicisme (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 14). Er kan immers logischerwijs verwacht worden dat u, indien u effectief bekeerd bent tot het katholicisme, dit onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt toen u hiernaar gevraagd en niet eerst herhaaldelijk zou aanhalen dat de verschillende strekkingen u niet interesseren.

Naast het geheel van voorgaande bevindingen, bleek voorts ook uw kennis van het christendom in het algemeen eerder beperkt. Opnieuw mag dit verbazen gezien uit uw verklaringen blijkt dat u al jarenlang een interesse heeft in deze religie (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 16 – zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 16). Zo stelde u dat u zich vanaf 2015 en/of 2016 bent beginnen verdiepen in het christelijke geloof. Daarnaast zou u Bijbelstudies hebben gevolgd. Rekening houdend met voorgaande mag er dus redelijkerwijs worden verwacht dat u over een aantal essentiële elementen op de hoogte bent, wat in casu echter niet het geval is. Zo blijkt u de namen van de apostelen niet te kunnen geven. U hiernaar gevraagd, gaf u wel correct aan dat ze met twaalf zijn maar u noemde slechts zes namen, i.c. Johannes, Bodros, Lucas, Filip, Jacob en Petrus (zie CGVS 6/11/2019 p. 18). Slechts vier van de zes genoemde namen betreffen effectief apostelen van Jezus, i.c. Johannes, Filip, Jacob en Petrus (zie informatie in het administratief dossier). Voorts is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten door wie Jezus werd verraden in de ‘Hof van Olijven’. U wees hierbij Bodros aan als de schuldige (zie CGVS dd. 6.11.2019, p. 18). Volgens de overlevering werd Jezus echter verraden door Judas en, zoals uit bovenstaande blijkt, is Bodros geen naam die toebehoort aan één van Jezus apostelen. Gezien Pasen voorts één van de weinige christelijke feestdagen is die u kon noemen (zie infra), mag het eens te meer verbazen dat u dit belangrijk gegeven niet blijkt te weten. Naast Pasen kon u voorts nog Kerstmis aangeven wanneer u werd gevraagd naar christelijke feesten. Opmerkelijk is wel dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet bleek te weten wat precies gevierd wordt met Pasen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bleek u dan plots in staat aan te geven waarvoor Pasen staat (zie CGVS 9/10/2019 p. 15 en CGVS 6/11/2019 p. 18). Verder noemde u bij de feestdagen nog “Heilige dag”, “De Dag van Jezus” en “Dag van de Heilige Vrouw” (zie CGVS 9/10/2019 p. 15). Naar welke feestdagen u hier refereerde, is geenszins duidelijk. Zelf kon u hier ook geen datum op plakken (zie CGVS 9/10/2019 p. 15). U voorts gevraagd of u gebeden kende, bleek uw antwoord niet rechtlijnig. Zo stelde u vooreerst dat u een klein boekje heeft.

U past dit later aan en stelde dat u een dik boek heeft. Alle gebeden staan erin gebundeld. U gevraagd een gebed op te zeggen, beweerde u dan plots dat u meer spontane gebeden van uzelf gebruikt (zie CGVS 6/11/2019 p. 18). Er dan nogmaals op aangedrongen of u gebeden kent, vroeg u de protection officer of deze "... in de naam van Vader, De Zoon..." bedoelde (zie CGVS 6/11/2019 p. 18). Dit betreft echter geen gebed doch de tekst die door katholieken wordt opgezegd bij het maken van een kruisteken. Ondanks dat "het kruisteken" een belangrijk symbool en veelvuldig voorkomend ritueel betreft binnen het katholieke geloof, bleek u dan eigenaardig genoeg weer niet in staat dit uit te voeren. U hiernaar gevraagd, keek u de protection officer allereerst niet begrijpend aan. U hier nogmaals naar gevraagd, antwoordde u compleet naast de kwestie dat u nog veel moet leren over het christendom en het geloof, dat u meer spontaan bent in uw geloofsbelevens en dat dit ook belangrijk is, waarna u snel een onduidelijk handgebaar maakte. U vervolgens nogmaals gevraagd een kruisteken te maken omdat de protection officer dit niet gezien had, reageerde u uiteindelijk in het geheel niet meer (zie CGVS 6/11/2019 p. 18). Ook bleek u niet op de hoogte te zijn van het inhoudelijke verschil tussen het Nieuwe en het Oude Testament (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 14). In dit verband verklaarde u dat u geen verschillen heeft opgemerkt tussen beide delen van de Bijbel. Ook dit mag toch verbazen, gezien er wel degelijk duidelijke verschillen tussen beide delen bestaan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) én u bovendien zelf verklaarde Bijbelstudies te hebben gevolgd.

Er wordt ten andere niet betwist dat u zich via scholing of derden omtrent het christendom / katholicisme heeft geïnformeerd noch wordt ontkend dat u van een aantal zaken op de hoogte blijkt te zijn. Echter, indien u daadwerkelijk, na een jarenlange zoektocht en u grondig te hebben geïnformeerd, vanuit een oprechte overtuiging besloot u tot het christendom, meer bepaald het katholicisme, te bekeren, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u ook wat bovenstaande aspecten betreft, over een gedegen kennis zou beschikken.

Uw beperkte activiteiten om uw nieuwe geloof ook effectief te belijden bevestigen tot slot eens te meer dat u niet vanuit een oprechte overtuiging en keuze voor het christendom / katholicisme heeft gekozen. Zo blijkt u slechts af en toe naar de kerk te gaan in België en u gevraagd of u misvieringen bijwoont antwoordt u "als ik tijd heb" (zie CGVS 9/10/2019 p. 14 en CGVS 6/11/2019 p. 19). Dit is wel een opmerkelijk antwoord voor iemand die, zoals u pretendeert, vanuit een oprechte overtuiging besloot zich te bekeren tot het christendom én thans in een land verblijft waar hij dit nieuwe geloof ten volle en zonder problemen kan belijden. U merkte wel nog op dat u altijd Kerstmis viert en dan altijd een boom in huis hebt (zie CGVS 6/11/2019 p. 19). Hoewel de kerstboom één van de belangrijkste symbolen is verbonden aan kerst en de kerstperiode, mag het toch enigszins verbazen dat u dit als enige kan aanbrengen wanneer wordt gepolst naar uw activiteiten als bekeerde christen in België. Voor het overige komt u niet verder dan op te merken dat u elke keer bidt. U voorts nog verder naar doorgevraagd naar uw activiteiten, komt u niet verder dan het uiten van een aantal vage ontwijkende antwoorden. Concrete activiteiten of bezigheden blijkt u niet te hebben (zie CGVS 6/11/2019 p. 19). Ook in Nederland, waar u, zoals u beweerde met het christendom in contact kwam, bleek u amper op een actieve manier met dit nieuw ontdekte geloof bezig te zijn (CGVS 6/11/2019 p. 17 en 18). In Nederland bleek u soms naar een Arabische (koptische) kerk te gaan. U zou ook in België naar een Arabische kerk willen maar het is er nog niet van gekomen. In deze mag het dan wel verbazen dat u niet eens blijkt te weten of er in België überhaupt wel een Arabische kerk bestaat. U hiernaar gevraagd komt u niet verder dan op te merken "Er moeten er wel zijn" (zie CGVS 6/11/2019 p. 18). Dat u zich hieromtrent zelfs nog niet eens heeft geïnformeerd mag toch ook wel ten zeerste verbazen.

Uit het geheel van bovenstaande mag duidelijk blijken dat u niet heeft weten te overtuigen daadwerkelijk, minstens vanuit een oprechte overtuiging, tot het christendom te zijn bekeerd.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De doopverklaring, verschillende e-mails van een zekere M. en foto's van uw doop, kunnen hoogstens aantonen dat u gedoopt bent en u een zekere interesse heeft voor het christendom. Dit op zich wordt niet betwist. Echter, deze stukken tonen geenszins aan dat u, zoals u wil doen uitschijnen, na een jarenlange afkeer van de islam besloot uw geloof de rug toe te keren en uiteindelijk vanuit een oprechte overtuiging besliste u tot het christendom te bekeren. Kan hier volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Wat betreft de e-mails van M. dient bijkomend te worden opgemerkt dat emailberichten makkelijk te manipuleren zijn. Ze kunnen op eender welk moment en door éénder wie zijn opgesteld. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan deze worden toegekend.

Dat u aldus omwille van uw bekering actueel in Gaza risico loopt ingeval van een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen, kan dan ook niet worden weerhouden. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook blijkt dat in Gaza niemand op de hoogte is van uw (beweerde) bekering en het feit dat u gedoopt bent (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 15 – zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 19).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.*

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de woning waar u met uw gezin woonde jullie eigendom is en uw gezin er tot op heden verblijft (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 6 – zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich in geval van terugkeer opnieuw bij uw gezin in uw ouderlijke woning zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbare scholing succesvol heeft kunnen afronden en u universitaire studies kon aanvangen (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 8 en 9). Tijdens uw studies was u tewerkgesteld in de zaak van uw familie, genaamd al Nawras meubels, en verdiende u zo’n 800 sjekel per maand voor uw geleverde diensten (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9).

U deed allerhande zaken waaronder de administratie en boekhouding maar ook handenarbeid. **Hieruit blijkt dat u over een degelijk scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring en contacten, wat uw kansen op de arbeidsmarkt alleen maar ten goede kan komen.** Wat betreft de financiële situatie van uw gezin dient te worden opgemerkt dat naast uzelf (voor uw vertrek uit de Gazastrook) ook uw vader, uw broer Q. alsook drie van uw nonkels aan vaderszijde tewerkgesteld zijn in het familiebedrijf (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9 en 17). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie al zo'n vijftig jaar de zaak uitbaat en jullie op een gegeven moment zo'n zeventien medewerkers in dienst hadden (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9). Actueel draait dat zaak minder goed. Dit omwille van de algemene socioeconomische situatie in de Gazastrook (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 9). Naar eigenzeggen zouden de inkomsten uit de zaak niet langer volstaan om in het onderhoud van uw gezin te voorzien. U stelde dat uw vader zijn spaargeld dient aan te wenden om het gezin momenteel te kunnen onderhouden (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 17). Het betreft echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw vader. Zo stelde u dat u zo'n 4.000 dollar heeft betaald om naar België te kunnen af reizen (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 18). Uit voorgaande blijkt dat u terechtkon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Op basis van uw verklaringen kan worden vastgesteld dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 09.10.2019, p. 16 en 17). Dit en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en

meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook in het algemeen, en Khan Younes in het specifiek, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze

vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten.

Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid

dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw verzekeringskaart alsook uw Nederlandse verblijfskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw verblijf in Nederland. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft de twee attesten van de Nederlandse politie aangaande de in bewaringname van uw Palestijnse identiteitsdocumenten dient te worden opgemerkt dat deze enkel bevestigen dat uw documenten bij aankomst in Nederland werden ingehouden. Dit wordt evenmin betwist. Wat betreft de printscreen van uw oude facebookpagina dient te worden opgemerkt dat op basis hiervan geenszins kan worden afgeleid dat het werkelijk uw profiel betreft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang

met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande het lidmaatschap van Fatah van verzoeker en de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben stelt verzoekende partij: *“Verwerende partij stelt dat verzoeker afwijkende verklaringen aflegt over het al dan niet lid zijn van de studentenvereniging van Fatah. Verzoeker verklaart duidelijk in zijn gehoor dat hij sedert 2009 lid is van Fatah en dat hij in de jaren daarvoor reeds sympathisant was, net zoals zijn ruime familie. Verder maakt verzoek ter staving van zijn lidmaatschap bewijs over aan verwerende partij waarin zijn lidmaatschap bewezen wordt met een stempel van de ambassade van Westbank in Den Haag. Verzoeker werd tot wel tienmaal gearresteerd en mishandeld vanwege zijn deelname aan betogingen en zijn lidmaatschap bij Fatah. De arrestaties gebeurden willekeurig en zonder schriftelijk bewijs. De willekeurige arrestaties zijn een vaste praktijk van Harnas. Het verbaast dan ook niet dat verzoeker hiervan geen schriftelijk bewijs kan bijbrengen. Het feit dat hij jaren in de Gazastrook verbleef ondanks de dreiging van Harnas en Qassam is omdat zijn familie aldaar woonde en hij hen niet wilde achterlaten. Tot op het ogenblik van het bombardement op het huis van zijn buurman kon verzoeker nog leven met de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Vanaf het bombardement d.d. 2/08/2014 was het onmogelijk voor verzoeker om nog terug te keren naar zijn ouderlijke woonst aangezien hij als collaborateur met het regime van Israël gezien werd door Qassam. Derhalve is hij ondergedoken en het land ontvlucht.”*

Betreffende de problemen met zijn buurman voert verzoeker aan: *“Verwerende partij stelt dat de verklaringen van verzoeker in zijn gehoor omtrent de problematiek met zijn buurman afwijken van zijn verklaringen in Nederland. Echter heeft verzoeker steeds verklaard dat hij het wapentransport zag en zijn buurman hierover aansprak. De buurman heeft ermee gedreigd op hem te schieten indien hij de kwestie niet zou laten liggen. Dat de vertaling op dat punt te kort schiet. In de notities van het gehoor staat ‘Hij heeft mij bedreigd als je nu niet naar huis gaat ga ik je doodschieten’. Echter heeft verzoeker verklaard: ‘Hij heeft mij bedreigd, als je nu niet haar huis gaat, ga ik schieten’. Verder stroken zijn verklaringen met degenen die reeds afgelegd werden bij de Nederlandse asielinstanties. Het dreig-incident met de buurman vond plaats in de ochtend, doch het wapentransport vond plaats in de nacht. De bombardementen op het huis van zijn buurman vonden plaats op 2/08/2014 vanwege de wapenstockage bij zijn thuis. Het Israëlische leger had de inwoners van Gaza gewaarschuwd voor represailles bij het ondersteunen van Harnas en Qassam inzake wapenopslag. Verzoeker brengt een attest bij van de vernieling aan het huis van zijn buurman ter staving van zijn bewering die aldus niet afgedaan kan worden als ‘niet aangetoond’. Nadat verzoekers' moeder gewond raakte bij de bombardementen, voerde Qassam een huiszoeking uit met specifiek doel om verzoeker te vinden. Verzoeker werd hiervan op de hoogte gebracht door zijn vader en kon onderduiken. Qassam bleef na deze huiszoeking op de uitkijk voor verzoeker, doch nu hij weg was, kon hij geen onheil meer veroorzaken. Qassam is nog éénmaal na de huiszoeking bij verzoekers' thuis geweest om hem te zoeken. Ze sloegen alles kort en klein, waarna ze vertrokken. Verzoeker werd later beticht van collaboratie met het Israëlisch leger.”*

Aangaande zijn bekering tot het Christendom voert verzoeker aan: *“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de verklaringen omtrent zijn afkeer van de islam niet kunnen overtuigen. Echter komt het niet ongeloofwaardig voor dat verzoeker afstand wenste te doen van een godsdienst die op fundamentalistische wijze opgelegd wordt door Harnas in zijn land van herkomst. Verzoekers' geloof in de Islam begon te wankelen op zijn veertiende levensjaar, doch bleef hij voor de ‘schone schijn’ meedoen aan religieuze evenementen en feestdagen, hetgeen niet ongewoon is voor een prille tiener die zijn eigen weg nog moet uitstippelen. Daarenboven wordt de Islam op fundamentalistische wijze opgelegd aan de inwoners van Gaza. Niet praktiseren staat gelijk aan een risico op vervolging, getuige de minderheidsgroep van Christenen die werd weggejaagd door Harnas. Verzoeker maakte de weloverwogen keuze om afstand te doen van de Islam en zich te bekeren tot het Christendom. Hij werd in 2017 in Nederland gedoopt. Hij loopt derhalve groot gevaar voor vervolging door Harnas en Qassam aangezien hij een ‘afvallige’ is. De redenen waarom verzoeker zich bekeerde tot het Christendom worden in vraag gesteld door verwerende partij. Echter heeft hij hieromtrent duidelijke verklaringen afgelegd in zijn gehoor. Hij vindt rust en geluk in zijn geloof in God. Dat hij niet alle twaalf apostelen kan opsommen of andere Christelijke gebeurtenissen kan vertellen bewijst niet het tegendeel. Het feit dat verzoeker regelmatig misvieringen bijwoonde en bijgevolg de gang van zaken tijdens een misviering kan uitleggen wordt volledig miskend door verwerende partij die hiervan geen melding maakt in haar beslissing. Verzoeker ging in Nederland naar een Koptische Orthodoxe Kerk, een Kerk die eerder in de Arabische landen gevonden kan worden.*

Aldaar werd de mis in het Arabisch, de moedertaal van verzoeker, geleid. Verwerende partij maakt niet het onderscheid tussen het 'gewone' Christendom en de Orthodoxe strekking waardoor de gezegdes van verzoeker in een foutieve context geplaatst worden. Daarenboven zijn vele Christenen in België niet diepgelovig, doch vinden rust en geluk in hun godsdienst en stellen dat ze Christen zijn. Verzoeker vond een thuis in de Kerk en is op heden een praktiserend Christen."

Verzoeker benadrukt dat verwerende partij een individueel en persoonlijk onderzoek dient te voeren en dat er geen onderzoek gevoerd is in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening heeft gehouden. Verzoeker stelt dat uit informatie van de Verenigde Naties blijkt dat er nog steeds dagelijks bombardementen en kleinschalige aanslagen plaatsvinden. Er heerst nog steeds een bedreiging voor de fysieke integriteit van verzoeker, hij is reeds vijf jaar lang in Europa en heeft zich bekeerd tot het Christendom, en Hamas en Qassam zullen verzoeker uitschakelen indien hij terugkeert naar Gaza. Verzoekende partij stelt daarenboven dat de grens te Rafah slechts sporadisch open is en met veel moeite overgestoken kan worden en verwijst hierbij naar OCHA, "Gaza Strip: snapshot", april 2020. De bestreden beslissing verstrekt hier geen correcte inlichtingen over, op heden is de grens gesloten en kan verzoeker het gebied niet betreden. Verwerende partij heeft onvoldoende onderzoek verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer en de veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; en subsidiair verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. OCHA, "Weekly highlights", 17-30 maart 2020;
4. OCHA, "Gaza Strip: snapshot", april 2020;
5. Gisha Legal Center for Freedom of Movement, "Search results for Rafah".

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 9 december 2020 waarin in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: « COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire » van 5 oktober 2020.

4. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel

39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld,

rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals UNRWA, van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dat zijn familie oorspronkelijk uit de Gazastrook afkomstig is en dat hij niet bij UNRWA geregistreerd is en dat hij een burger is uit Gaza (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). In het verzoekschrift wordt dit ook niet betwist. Verzoeker was nooit geregistreerd bij UNRWA en de bestreden beslissing onderzoekt de nood aan bescherming van verzoeker derhalve terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is afkomstig uit Khan Younis in de Gazastrook. Volgens zijn verklaringen was hij sinds 2009 lid van de studentenbeweging van Fatah, nam in die hoedanigheid deel aan politieke activiteiten, en werd hiervoor ongeveer tien keer voor korte periodes aangehouden en mishandeld door de autoriteiten. Op 31 juli 2014 was verzoeker getuige van het transport van militair materiaal door zijn buurman, die tewerkgesteld is bij Al Qassam. Verzoeker vreesde dat Israël de wijk omwille van de stockage van wapens zou bombarderen en sprak zijn buurman hierover aan, maar werd hierop bedreigd. Kort daarna werd de woning van de buurman beschadigd door het Israëlsch leger. Ook de woning van verzoeker geraakte beschadigd en zijn moeder liep verwondingen op. Verzoeker werd daarop gezocht door Al Qassam en moest onderduiken. Op 11 augustus 2014 verliet hij de Gazastrook en vernam hij hierna dat hij verdacht werd van collaboratie met Israël. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in Nederland, maar kreeg een negatieve beslissing, die in beroep werd bevestigd. Verzoeker beroept zich ook op zijn bekering tot het Christendom. Volgens zijn verklaringen stelde verzoeker zich al op jonge leeftijd vragen bij de Islam en begon hij te lezen over andere religies. Hij werd gedoopt in december 2017 in Nederland binnen de katholieke streek van het Christendom.

5.4. Verzoeker legt volgende documenten neer ter staving van zijn verzoek: zijn paspoort (kopie), zijn verzekeringskaart (kopie), zijn Nederlandse verblijfskaart (kopie), twee attesten van de Nederlandse politie betreffende de in bewaringname van zijn Palestijnse identiteitsdocumenten (kopieën), een attest van het Ministerie van publieke werken en huisvesting in verband met de schade aan de woning van zijn buurman (prints), zijn doopverklaring (kopie), verschillende brieven van M. v. T. (kopieën), een studentenpastor (kopieën), en foto's van zijn doop (prints).

Hoewel verzoeker een zekere inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, stelt de Raad vast dat alle neergelegde documenten kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en derhalve slechts relatieve bewijskracht hebben en niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, geloofwaardig, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.5. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met Al Qassam.

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met Hamas omwille van zijn lidmaatschap en betrokkenheid bij Fatah omdat (i) hij hierover geen eenduidige verklaringen aflegt nu hij ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties initieel stelde geen actief lid te zijn van Fatah en ten aanzien van het CGVS verklaarde ergens in 2009 lid te zijn geworden van Fatah, meer bepaald de studentenvereniging van de groepering; (ii) hij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat hij een effectief lid was of betrokken was bij de studentenvereniging van Fatah; terwijl hij beweert verscheidene taken op zich te hebben genomen bij de voorbereiding van evenementen zodat logischerwijze kan verondersteld worden dat hij dit zou kunnen staven met de nodige bewijsstukken en hij nalaat dit te doen en (iii) zelfs indien zou vaststaan dat hij effectief aangesloten was bij de studentenbeweging van Fatah, zijn politieke activiteiten niet van die aard waren dat zij *an sich* volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aangezien de detenties telkens van korte duur waren, waarna hij stevast zonder voorwaarden kon vrijkomen en hij sedert 2006 op regelmatige wijze werd opgepakt maar voor 2014 geen pogingen ondernam om de Gazastrook te verlaten, zodat hieruit blijkt dat deze problemen met Hamas geenszins de directe aanleiding vormen voor zijn vlucht uit de Gazastrook.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen inzake zijn beweerde problemen met Hamas omwille van zijn betrokkenheid bij Fatah, te weerleggen. Verzoeker komt immers niet verder dan het louter volharden in zijn eerdere verklaringen zonder deze in een ander daglicht te plaatsen of elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze motieven zijn gebaseerd op een foutieve lezing van zijn verklaringen. Zo stelt verzoeker dat hij duidelijk verklaarde in het persoonlijk onderhoud dat hij sedert 2009 lid is van Fatah en in de jaren daarvoor sympathisant en dat hij tot tienmaal gearresteerd werd en mishandeld vanwege zijn deelname aan betogingen en zijn lidmaatschap van Fatah. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker de duidelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn al dan niet lidmaatschap van Fatah tussen zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ongemoeid laat in het verzoekschrift. Waar hij tijdens het interview bij de Nederlandse asielinstanties verklaart niet officieel bij Fatah te horen en geen actief lid te zijn geweest en *“het was een puur netwerk die ik creëerde”*, verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS dat hij sympathisant was en lid van Fatah sinds 2009 ongeveer (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 9-10). Dergelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernelement van zijn vluchtmotieven, zijn betrokkenheid bij Fatah, ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die hiermee verbonden zijn. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn betrokkenheid bij Fatah of zijn lidmaatschap. Voor zover verzoeker aanvoert in het verzoekschrift dat hij *“ter staving van zijn lidmaatschap bewijs over[maakt] aan verwerende partij waarin zijn lidmaatschap bewezen wordt met een stempel van de ambassade van Westbank in Den Haag”*, stelt de Raad vast dat dergelijk bewijs niet terug te vinden is in het administratief dossier en dat dit ook niet is toegevoegd aan het verzoekschrift. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij dit document heeft voorgelegd bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan evenwel niet anders dan vaststellen dat hiervan geen spoor terug te vinden is in het administratief dossier. Volgens zijn verklaringen was verzoeker actief betrokken bij verschillende activiteiten van de jongerenbeweging van Fatah, zoals de organisatie van protesten naar aanleiding van de herdenking van Abu Ammar of de herdenking van Al Naqba (notities CGVS I, p. 10) waarbij hij soms verantwoordelijk was voor het uitdelen van flyers. Aangezien hij verklaart sinds 2009 actief te zijn geweest bij Fatah en hij in juli 2014 Gaza verliet en hij verklaart minstens 10 maal te zijn gearresteerd door Hamas omwille van zijn betrokkenheid bij Fatah, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zijn betrokkenheid bij Fatah zou kunnen staven met enig documentair bewijs, indien hij daadwerkelijk actief was geweest bij Fatah. De vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van zijn activiteiten of betrokkenheid doet, gezien zijn verklaringen inzake de duur en frequentie van zijn beweerde activiteiten voor Fatah, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen terzake. Waar verzoeker stelt dat de arrestaties door Hamas willekeurig en zonder bewijs gebeurden en hij dus geen schriftelijk bewijs kan voorleggen van deze arrestaties, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover aan de asielinstanties in Nederland verklaarde dat deze oproepingsbrieven werden ingehouden toen hij zich meldde bij Hamas (rapport nader gehoor, p. 10), zodat ook hierover zijn verklaringen niet consistent zijn. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten voor Fatah in Gaza en bijgevolg ook niet aan zijn verklaringen met betrekking tot minstens tien arrestaties door Hamas omwille van deze activiteiten. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen melding maakt van eerdere pogingen voor 11 augustus 2014, de dag waarop hij Gaza daadwerkelijk verliet, om weg te vluchten uit Gaza. De voorgehouden problemen met Hamas omwille van zijn activiteiten voor en betrokkenheid bij Fatah blijken aldus in elk geval niet de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Gaza, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat deze problemen blijkbaar door verzoeker niet als dusdanig ernstig werden beschouwd dat een vertrek uit Gaza noodzakelijk werd geacht. Waar de bestreden beslissing in dit verband nog doet opmerken dat de beweerde aanhoudingen door Hamas telkens voor een aantal uren waren en bedoeld waren om verzoeker te beletten deel te nemen aan de festiviteiten van Fatah, stelt de Raad vast dat verzoeker deze motieven ongemoeid laat. Dat zijn familie in de Gazastrook woonde en hij hen niet wilde achterlaten en dat hij tot het bombardement op 2 augustus 2014 kon leven met de veiligheidssituatie in de Gazastrook, zoals gesteld in eerste middel van het verzoekschrift, overtuigt niet aangezien het geen verklaring biedt voor het feit dat hij, ondanks de talrijke arrestaties door Hamas, geen poging ondernam om Gaza eerder te verlaten en dit bevestigt dat zijn voorgehouden problemen met Hamas omwille van zijn beweerde betrokkenheid bij Fatah, niet de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Gaza.

5.6. In de bestreden beslissing wordt evenmin geloof gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen met zijn buurman die lid was van de Al-Qassam brigade omdat (i) hij ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaarde dat het wapentransport en het incident met de buurman plaatsvond om negen uur 's ochtends en het bombardement om vijf à zes uur 's avonds; terwijl hij bij het CGVS het incident situeert na middernacht en het bombardement rond negen uur 's ochtends; (ii) het niet duidelijk is op basis waarvan verzoeker tot de conclusie kwam dat zijn buurman wapens transporteerde en dat hij na het incident terugkeerde naar zijn woning hoewel de Israëlische luchtmacht had gewaarschuwd voor bombardementen op woningen waar wapens worden opgeslagen, welk gedrag onverenigbaar wordt geacht met de door verzoeker aangehaalde vrees; (iii) hij geenszins aangetoond heeft dat de woning van zijn buurman op 2 augustus 2014 werd gebombardeerd en dat het gegeven dat hij niet kan verklaren op welke wijze zijn vriend S.a.M. het document van het Ministerie van Openbare Werken dat hij ter staving voorlegt, heeft bekomen, ernstige twijfels doet rijzen over de authenticiteit van het document, terwijl het op basis van de foto's die hij voorlegt onmogelijk is om vast te stellen om wiens woning het gaat; (iv) het niet duidelijk is waarom de veiligheidsdiensten, dan wel de Al-Qassam brigade verzoeker zouden viseren als gevolg van de gebeurtenissen van 2 augustus en (v) het opmerkelijk is dat de veiligheidsdiensten met uitzondering van een éénmalige huiszoeking op 2 augustus 2014 geen verdere inspanningen heeft geleverd om verzoeker alsnog te vinden, wat volstrekt onaannemelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip van het wapentransport en het bombardement op het huis van zijn buurman. Wat de situering in de tijd van het incident met de buurman betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat in het verzoekschrift nog een derde versie van de feiten wordt aangehangen, nu wordt gesteld dat *“het dreig-incident met de buurman vond plaats in de ochtend, doch het wapentransport vond plaats in de nacht”*. Voor zover hieruit moet afgeleid worden dat het incident met de buurman op een ander tijdstip heeft plaatsgevonden dan het eigenlijke wapentransport, strookt dit niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk gehoor bij het CGVS, noch zijn verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties hieromtrent.

Immers in beide gevallen verklaart hij dat hij de buurman wapens zag transporteren en hem daarop aansprak, waarna de buurman hem bedreigde (zie rapport nader gehoor, p. 8 en notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 7). Het feit dat verzoeker nog een derde versie van de feiten geeft, zonder verder uiteen te zetten waarom hij tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS en ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaarde dat de bedreiging door de buurman gebeurde toen hij de wapentransporten zag gebeuren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zelfs indien het om een materiële vergissing in het verzoekschrift zou gaan, stelt de Raad vast dat verzoeker verder geen poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de wapentransporten en het bombardement op het huis van zijn buurman te weerleggen. Uit het administratief blijkt dat verzoeker ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties inderdaad verklaarde dat *“op 2 augustus 2014 om ongeveer negen uur in de ochtend kwam er een gesloten busje”* dat *“vol zat met wapens die werden uitgeladen en naar het huis van mijn buurman werden gebracht”* en dat dezelfde dag rond vijf à zes uur in de middag werd het hele gebouw naast ons gebombardeerd (rapport nader gehoor, p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoeker evenwel dat hij getuige was van het wapentransport om *“twee uur na middernacht”*; dat hij naar zijn buurman ging en hem vroeg wat hij aan het doen was waarop zijn buurman hem bedreigde en hem beval om terug naar huis te gaan, en dat de woning zeven uur later werd gebombardeerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 11-12). Dat verzoeker het wapentransport/incident met de buurman enerzijds om negen uur 's ochtends situeert en anderzijds om 2 uur 's morgens en het bombardement enerzijds om negen uur 's ochtends en anderzijds vijf à zes uur 's avonds ondermijnt de geloofwaardigheid van diens verklaringen over deze gebeurtenis in ernstige mate. Het kan immers verwacht worden, dat verzoeker hierover consistente verklaringen aflegt nu dit de concrete aanleiding was voor verzoeker om de Gazastrook te verlaten. Het gaat ook geenszins om details in zijn vluchtrelaas, nu hij de ene keer stelt dat het wapentransport bij klaarlichte dag plaatsvond en zich hierover verbaasde (rapport nader gehoor, p. 7) en bij het CGVS verklaarde dat dit 's nachts plaatsvond. Dergelijke tegenstrijdigheden kunnen niet verklaard worden door het loutere feit dat de feiten dateren van 2014 en er dus een lange tijd is verstreken sindsdien. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker minstens coherent is over de vraag of het wapentransport overdag of 's nachts gebeurde, wat *in casu* duidelijk niet het geval is. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op een fout in de vertaling met betrekking tot de bedreiging door de buurman, stelt de Raad vooreerst vast dat, voor zover er sprake is van een foute vertaling, dit geen betrekking heeft op de bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden en dus geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kan herstellen. Dat zijn verklaringen verder stroken met zijn verklaringen die reeds werden afgelegd bij de Nederlandse asielinstanties, zoals gesteld in het verzoekschrift, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende met betrekking tot het bombardement op het huis van verzoekers buurman: *“Vervolgens heeft u geenszins aangetoond dat de woning van uw buurman op 2 augustus 2014 werd gebombardeerd door het Israëlisch leger ten gevolge van de aanwezigheid van wapens in zijn woning. Zoals hierboven reeds werd aangehaald legde u eerst en vooral afwijkende verklaringen af betreffende het moment van het bombardement wat reeds vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelde u dat het bombardement plaatsvond in de ochtend. Dit strookt evenwel niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waar u het bombardement in de vooravond - ergens tussen vijf à zes uur (zie supra) - situeerde. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een attest van het Ministerie van Openbare Werkzaamheden en Huisvesting in de Gazastrook neer betreffende de vernieling van uw buurman zijn woning (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). In dit document wordt geattesteerd dat J. A. H. A. zijn woning beschadigd werd gedurende ‘Operation Protective Edge’ in 2014. U gevraagd op welke wijze u aan dit attest bent geraakt, temeer daar het duidelijk een persoonlijk document betreft op naam van uw buur, stelde u dat uw vriend S. a. M. dit voor u kon verkrijgen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Op welke wijze uw vriend dit kon bekomen wist u echter niet. Het kan echter geenszins overtuigen dat het Ministerie van Openbare Werken een dergelijk attest zomaar zou afleveren aan een derde, niet betrokken, partij. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling stelde u dat uw vriend mogelijks mensen kent in het departement en op die manier aan het document is geraakt. Dit is echter pure speculatie van uw kant (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). U verklaarde immers dat u uw vriend nooit gevraagd heeft op welke wijze hij dit attest kon bekomen (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Het gegeven dat u niet kan verklaren op welke wijze uw vriend dit document bekomen heeft doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan immers verondersteld worden dat uw vriend geen poging zou ondernomen hebben het document te bemachtigen indien u hem hier niet naar zou gevraagd hebben. Bijgevolg mag verwacht worden dat u met reden precies dié vriend om hulp zou hebben gevraagd én dan ook duidelijk zou kunnen aangeven waarom u ervan uitging dat hij het document wel zou kunnen bemachtigen alsook hoe hij er dan uiteindelijk in geslaagd is het effectief*

in handen te krijgen. Uw vage verklaringen en onvermogen duidelijkheid te scheppen doen dan ook ernstige twijfels rijzen betreffende de authenticiteit van het attest.

Kan hier nog aan toegevoegd worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Bovendien betreft het door u neergelegde attest een loutere kopie waar, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het betreffende document dateert van 3 april 2015, acht maanden na uw vertrek uit Gaza. Dit wijst er eens te meer op dat dit document op uw uitdrukkelijke vraag werd verkregen waardoor wel degelijk kan verondersteld worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven op welke manier uw contactpersoon dit kon verkrijgen. Bijkomend mag het ten andere verbazen dat u dit document nu pas, vijf jaar na uw komst naar Europa, kan voorleggen. In dit verband stelde u het document pas recentelijk in uw bezit heeft gekregen via een vriend (zie CGVS dd. 06.11.2019, p. 4). Waarom uw vriend u dit document dan niet eerder kon bezorgen. Gezien u ook reeds eerder de asiel- en beroepsprocedure in Nederland doorliep kan verondersteld worden dat u nochtans op de hoogte bent van het belang van stavingsstukken. Wat betreft de verschillende foto's van een vernietigde woning dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit evenmin volstaat om voorgaande appreciatie om te vormen. Op basis van deze foto's is het immers onmogelijk om te achterhalen wiens woning het betreft, waar de desbetreffende woning gelokaliseerd is, wanneer de woning vernietigd werd dan wel wie verantwoordelijk was voor de vernietiging van de woning. Dat het uw buurman zijn woning betreft die door een Israëlisch bombardement werd vernield en dit een aantal nadat uw buurman wapens in zijn woning verborg, is bijgevolg geenszins aangetoond." De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, geenszins weerlegt door de loutere verwijzing naar het bewuste attest en het louter poneren dat zijn beweringen over het bombardement "aldus niet afgedaan kan worden als 'niet aangetoond'". De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft nu hij op geen enkele wijze ingaat op de vastgestelde ongerijmdheden met betrekking tot de manier waarop het bewuste attest met betrekking tot de woning van zijn buurman, door de vriend van verzoeker zou gekomen zijn.

Waar verzoeker verklaart dat hij via zijn vader vernomen heeft dat hij werd gezocht omdat hij een lid van Al Qassam had tegengewerkt en beticht werd van collaboratie met het Israëlische leger omdat hij gebruik had gemaakt van een Israëlische internetprovider (idem) stelt de Raad vast dat verzoeker slechts gewag maakt van één huiszoeking op 2 augustus 2014 waarbij naar verzoeker zou gevraagd zijn en dat er nadien geen problemen meer zouden geweest zijn voor zijn familie, al probeerden zij wel de buurman te vermijden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 14). Hieruit leidt de Raad af, in navolging van de commissaris-generaal, dat zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met zijn buurman in verband met het wapentransport – *quod non in casu* – er in elk geval geen grote inspanningen werden geleverd om verzoeker te vinden, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ter zake.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van de Raad geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met Hamas omwille van het tegenwerken van een lid van Al Qassam en vermeende collaboratie met het Israëlische leger.

5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beroept op zijn afvalligheid van de Islam en bekering tot het Christendom om een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn plaats van gewoonlijk verblijf, *in casu* Gaza, aan te tonen. Verzoeker legt ter staving van zijn bekering tot het Christendom een kopie voor van zijn doopverklaring, verschillende e-mails van M. en foto's van zijn doop. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker zich effectief liet dopen. Ook de authenticiteit van de doopverklaring en de foto's die verzoeker heeft voorgelegd wordt niet in twijfel getrokken door verwerende partij in de bestreden beslissing. Aan de email-berichten van M. wordt in de bestreden beslissing evenwel geen bewijswaarde toegekend aangezien dergelijke berichten makkelijk te manipuleren zouden zijn.

Wat verzoekers afkeer van de islam en zijn afvalligheid betreft, wordt in bestreden beslissing gesteld dat verzoeker hierover niet kan overtuigen nu hij niet duidelijk kan aangeven welke boeken, sites en invloedrijke personen er mee hebben toe geleid dat hij zijn geloof de rug toekeerde en het vreemd is dat dat hij, alhoewel hij sinds zijn 14^e vond dat de islam geen goed geloof was en niet bij hem paste, hij het een heel moeilijke beslissing vond om af te stappen van deze religie. Verzoeker wijst er op dat zijn geloof in de islam begon te wankelen op zijn veertiende levensjaar, maar toch aan Islamitische evenementen en feestdagen deelnam om de schone schijn op te houden; dat de islam op fundamentalistische wijze wordt

opgelegd aan de inwoners van Gaza en dat hij groot gevaar loopt op vervolging door Hamas en Qassam omdat hij een afvallige is.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat het niet ongeloofwaardig is dat hij afstand wou doen van zijn godsdienst. In dat verband wijst de Raad er op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op vrij consistente wijze uiteengezet heeft hoe hij ertoe gekomen is om niet langer de Islam te praktiseren. Hij verklaart hierover dat hij op zijn veertiende niet langer praktiserend was en dat zijn geloof niet op één dag is verdwenen maar dat dit in verschillende fases verliep en dat zijn geloof geleidelijk zwakker werd (notities CGVS I, p. 11 – 12). De Raad stelt in dit verband vast dat in de bestreden beslissing aangenomen wordt dat verzoeker als jongere zich vragen stelde bij bepaalde zaken zoals zijn religie en interesse had in andere visies en standpunten. Voor zover in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet in staat is aan te geven welke boeken, sites en invloedrijke personen hem ertoe aanzetten om zijn geloof af te zweren, stelt de Raad vast dat verzoeker een specifieke website vermeldde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en ook de namen vermeldde van een Jordaniër en een Libanese persoon met wie hij praatte via internet over de Islam (*idem*). Verder verklaart dat hij er ook enkele posts erover schreef maar dat hij hiermee moest ophouden nadat hij commentaren kreeg van zijn ouders dat hij daardoor in de problemen zou kunnen komen (notities CGVS I, p. 12). Uit zijn verklaringen zoals opgetekend tijdens het persoonlijk onderhoud komt het beeld naar voor van een jonge puber die zich destijds vragen stelde bij een aantal aspecten van de islam en tegelijk trachtte te ontkomen aan religieuze praktijken zoals de Ramadan (*idem*). Hieruit blijkt dat verzoeker op jonge leeftijd minstens twijfels had bij de Islam. Ook waar hij verklaart dat het voor hem uiteindelijk moeilijk was om afstand te doen van de Islam, is dit, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, *an sich* niet “heel bevreemdend”. Gezien het gegeven dat verzoeker opgegroeide in een Islamitisch gezin, zijn ouders praktiserend waren en de specifieke omstandigheden in Gaza, kan de Raad aannemen dat het voor verzoeker niet evident was om afstand te doen van de Islam, te meer hij ook verklaart dat hij toen hij klein was heel gelovig was en bijna elke dag naar de moskee en de Koranschool ging (notities CGVS II, p. 15). Dat verzoeker hiermee worstelde wordt door hem als volgt verwoord: “Geloof mij het was geen gemakkelijke beslissing voor mij. Stel je voor dat alles waarmee je opgroeide. Alle ideeën die je krijgt sinds je kind bent moet je aan de kant zetten en er niet meer in geloven, Het is niet gemakkelijk. Het was echt een moeilijke beslissing voor mij” (notities CGVS II, p. 12-13). De Raad kan om bovenstaande redenen verwerende partij dan ook niet bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaring dat hij er jarenlang van overtuigd was dat de Islam niet bij hem paste niet strookt met het feit dat hij het heel moeilijk vond om af te stappen van deze religie. De innerlijke tweestrijd die verzoeker doormaakte met betrekking tot zijn geloof lijkt, gezien de omgeving waarin hij opgroeide, zijn familiale achtergrond en de specifieke situatie in Gaza, *an sich* niet onlogisch.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker zich liet dopen, maar dat verwerende partij meent dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij “*daadwerkelijk, minstens vanuit een oprechte overtuiging, tot het Christendom te zijn bekeerd*”. Daaruit wordt in de bestreden beslissing afgeleid dat niet kan worden weerhouden dat verzoeker omwille van zijn bekering actueel in Gaza risico loopt ingeval van terugkeer “*in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen*”. Deze laatste formulering moet als een materiële vergissing worden beschouwd, gezien de terminologie is ontleend aan de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van artikel 12 van de Kwalificatierichtlijn inzake de uitsluiting van personen van Palestijnse origine die bijstand hebben genoten van UNRWA, terwijl hierboven reeds is gebleken dat verzoeker nooit bijstand heeft genoten van UNRWA zodat zijn verzoek om internationale bescherming terecht is beoordeeld op grond van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van deze bepalingen moet worden onderzocht of de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt aan ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden onderworpen in geval van terugkeer.

Wat verzoekers bekering tot het Christendom betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker een document voorlegt waaruit blijkt dat hij gedoopt werd op 17 december 2017 en ingeschreven werd in het doopregister van De Kapel in Eindhoven en ook foto's voorlegt van de plechtigheid in de Kerk alsook briefwisseling tussen M.v.T. studentenpastor/personal life coach bij TINT en N.Z. waaruit blijkt dat M.v.T. een gesprek heeft gehad met verzoeker en R., een vrijwilliger bij de Huiskamer, over zijn geloof en waarin drie opties worden beschreven voor verzoeker om met zijn afvalligheid ten aanzien van de islam om te gaan en de consequenties hiervan voor zijn relatie met zijn familie. De Raad ziet geen reden om de authenticiteit van de doopverklaring en de doopplechtigheid in twijfel te trekken. Ook verwerende partij betwist niet dat verzoeker gedoopt is zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Dit wordt ook bevestigd ter terechtzitting door verwerende partij.

Het enkele feit gedoopt te zijn volstaat *an sich* niet om aan te tonen dat verzoekers bekering tot het Christendom oprecht zou zijn, maar is uiteraard wel een belangrijk element nu hieruit in elk geval een engagement blijkt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker een zekere kennis van het Christendom en vooral de Bijbel tentoonspreidt. Zo kent hij een aantal apostelen, kan hij het verschil tussen het Oude en Nieuwe Testament uitleggen, kan hij in grote lijnen het leven van Jezus schetsen, kan hij een aantal Christelijke feestdagen opnoemen alsook een aantal mirakels van Jezus, weet hij waarvoor de hostie en de wijn in de misviering staan en kan hij ook in grote lijnen een misviering beschrijven. Voor zover er hiaten zijn in zijn kennis en hij niet op overtuigende wijze een kruisteken kon maken, kan hieruit evenwel niet afgeleid worden dat zijn bekering tot het Christendom niet oprecht zou zijn. Zo kan eraan getwijfeld worden dat de namen van de twaalf apostelen voor de meeste Christenen tot hun parate kennis behoort, zoals terecht opgemerkt door de advocaat van verzoeker ter terechtzitting. In die zin is de vaststelling dat verzoeker vier apostelen wist te noemen eerder een indicatie van zijn interesse voor de figuur van Jezus en het Christendom. De Raad stelt ook vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gevraagd op de vraag *“kan u een kruisteken maken”* als volgt antwoordt: *“In de naam van de vader, in de naam van de zoon en de heilige geest” (idem)*, waaruit in elk geval blijkt dat hij de inhoud en betekenis van het kruisteken kent en begrijpt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde niet tot een bepaalde strekking binnen het Christendom te zijn bekeerd en toegetreden te zijn tot de Gemengde Kerk (notities CGVS I, p. 13 – 14). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart hij dat hij behoorde tot de Gemengde Kerk in Nederland en dat deze geen bepaalde strekking heeft (notities CGVS II, p. 5). Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat hij verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zich te hebben bekeerd tot het katholicisme, stelt de Raad vast dat dit niet als dusdanig blijkt uit een grondige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoeker reeds tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vermeldde dat het Nederlands gezin waarbij hij woonde katholiek was (notities CGVS I, p. 14) en dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd binnen welke strekking hij werd gedoopt hij eerst antwoordt *“gemengd”* en vervolgens na herhaling van de vraag antwoordt *“katholiek”*, waarbij bij dit laatste antwoord de notities vermelden dat verzoeker *“kijkt bevreemd naar PO”*. Hieruit blijkt dat verzoeker consistent verwees naar het gemengd karakter van de Kerk, waarmee hij doelde op het feit dat er Christenen van verschillende strekkingen kwamen, en hij minstens de herhaalde vraag met betrekking tot de strekking waarbinnen hij gedoopt was vreemd vond gezien zijn eerdere antwoord. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker na het antwoord *“katholiek”* ook verder geen verduidelijking werd gevraagd in het licht van zijn eerdere antwoorden waaruit duidelijk bleek dat hij zich niet tot één of andere strekking rekende en ook zijn doop situeerde binnen de Gemengde Kerk. In elk geval kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de voorgelegde documenten, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, niet noodzakelijk worden afgeleid dat verzoeker zich tot één specifieke strekking, het katholicisme, zou bekeerd hebben. Bijgevolg kan verzoeker niet verweten worden dat hij niet onmiddellijk kenbaar zou gemaakt hebben dat hij zich tot het katholicisme bekeerd heeft. Voor zover in de bestreden beslissing verder wordt gesteld dat het niet logisch is dat verzoeker zich afkeert van de Islam omwille van het geweld, de gedragsregels en het bestraffingssysteem dat wordt gebruikt en zich vervolgens bekeert tot het Christendom dat ook een aantal gedragsregels en verboden oplegt en dat uit tekstanalyse blijkt dat de Bijbel veel gewelddadiger is dan de Koran, stelt de Raad vast dat uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker het onderscheid maakt tussen het geweld dat zou worden opgedragen aan mensen door de Koran en het geweld, zoals de Kruistochten, die het gevolg is van daden door mensen maar niet wordt opgelegd door de Bijbel (notities CGVS I, p. 16). Daargelaten de vraag of dit al dan niet correct is, blijkt hieruit dat verzoeker de Bijbel vanuit dit opzicht anders percipieert dan de Koran en zijn bekering bijgevolg niet zo onlogisch is als wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Wat verzoekers bekering tot het Christendom betreft, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij kennis heeft gemaakt met het Christelijk geloof door er over te lezen nadat hij eerst als atheïst had geleefd maar zich hier niet gelukkig bij voelde (notities CGVS II, p. 13). Verder stelt hij dat hij met de Nederlandse familie bij wie hij inwoonde en een leerkracht samen naar de Gemengde Kerk ging in Eindhoven (notities CGVS I, p. 13). De Raad stelt vast dat verzoeker in het tweede persoonlijk onderhoud geen melding maakt van de Nederlandse familie of de leerkracht, maar stelt dat hij na zijn negatieve beslissing depressief was en rust zocht in de Kerk. Voor zover verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over de manier waarop hij tot het Christelijk geloof is gekomen en voor het eerst een kerk heeft bezocht, is dit niet voldoende om zijn daadwerkelijke bekering tot het Christendom in twijfel te trekken, nu

uit de rest van zijn verklaringen blijkt dat hij een zekere kennis heeft van de Christelijke leer en hij zich ook heeft laten dopen en er openlijk voor uitkomt dat hij bekeerd is tot het Christendom.

De Raad stelt met de verwerende partij vast dat verzoeker slechts af en toe naar de Kerk gaat in België en ook ter terechtzitting stelt verzoeker weinig naar de Kerk te zijn geweest omdat hij vaak moest werken. Verzoeker verklaart hierover dat hij zijn geloof op zijn eigen persoonlijke manier belijdt en dat hij veel bidt. In zoverre hieruit blijkt dat verzoeker zijn geloof slechts in beperkte mate uit door naar de Kerk te gaan, kan dit bovenstaande vaststelling dat niet zonder meer kan gesteld worden dat verzoekers bekering tot het Christendom niet oprecht zou zijn of om louter opportunistische redenen, niet onderuit halen.

De Raad wijst er in dit verband op dat, in gevallen van bekering nadat de verzoeker het land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten, een diepgaand onderzoek van de geloofwaardigheid van de bekering en de waarachtigheid ervan noodzakelijk is. Evenwel blijft, daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, de essentiële vraag die moet beantwoord worden of verzoeker in geval van terugkeer naar Gaza een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer. Daarbij moet rekening worden gehouden met mate waarin de bekering van verzoeker de autoriteiten in zijn plaats van gewoonlijk verblijf ter ore zou kunnen komen en de manier waarop dit zal worden gepercipieerd door deze autoriteiten alsook de gevolgen daarvan voor verzoeker (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 6: Religion-based refugee claims under Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the status of refugees, 28 April 2004, par. 28 e.v). *In casu* stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn bekering een puur opportunistisch karakter zou hebben, nu hij zich enerzijds liet dopen en hij anderzijds al geruime tijd voor zijn doop geïnteresseerd was in het Christendom en hierbij ook begeleid werd in Nederland (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8, emails M.v.T.). Bovendien kan een opportunistische bekering geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin indien het opportunistisch karakter van de bekering overduidelijk is voor iedereen, inclusief de autoriteiten in het land van gewoonlijk verblijf, en dat terugkeer geen ernstige gevolgen zou hebben ingeval verzoeker terugkeert. Zoals reeds vastgesteld kan uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen niet blijken dat verzoekers bekering een puur opportunistisch karakter zou hebben en kan bijgevolg niet worden besloten dat de autoriteiten in Gaza verzoekers bekering als opportunistisch zouden beschouwen.

Verder stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn afvalligheid van de islam en dat om de hierboven uiteengezette redenen verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. In dit verband wijst de Raad er op dat volgens artikel 48/3 § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, b) van de Kwalificatierichtlijn, het begrip godsdienst *“onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald”*, omvat. Het Hof van Justitie heeft reeds benadrukt dat deze bepaling een ruime uitlegging geeft aan het begrip godsdienst door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, C-56/17, Bahtiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, punt 78). In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij reeds op jonge leeftijd problemen had met de islam en trachtte onderuit te komen aan bepaalde verplichtingen zoals het volgen van de Ramadan en hiervoor ook werd bestraft door leden van Al Qassam, die hem volgens zijn verklaringen geslagen hebben en gedurende 12 uur aan een paal gehangen omdat hij in 2012 tijdens de Ramadan koekjes had gekocht en met de auto naar de zee was gegaan (notities CGVS I, p. 12).

Voorts heeft het Hof ook geoordeeld dat artikel 2, sub c, van de Kwalificatierichtlijn *“aldus moet worden uitgelegd dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet”* (HvJ, Gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, 5 september 2012, punt 80).

Om te beoordelen of verzoeker uit hoofde van zijn afvalligheid van de Islam of uit hoofde van zijn bekering tot het Christendom een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt moet worden vastgesteld in welke mate hij hierdoor zou worden blootgesteld aan gevaar van vervolging in geval van terugkeer naar Gaza. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat met betrekking tot de behandeling van afvalligen van de Islam en bekeerlingen tot het Christendom in Gaza. Ook de rapporten van OCHA bijgebracht door verzoeker bevatten hierover geen enkele informatie. Bijgevolg ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Gelet op bovenstaande vaststelling en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET